

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 432/2013-52

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť B. M., zastúpeného Advokátskou kanceláriou URBÁNI & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, pre namietané porušenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 0 Tp 102/2012 a Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 6 Tpo 23/2013 a takto

r o z h o d o l :

1. a) Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 23/2013 p o r u š i l základné právo B. M. na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to v súvislosti s právom na zákonné a preskúmateľné rozhodnutie,

b) Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 23/2013 p o r u š i l základné právo B. M. na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd, a to v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013,

c) Okresný súd Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 102/2012 p o r u š i l základné právo B. M. na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 Tpo 23/2013-467 zo 14. júna 2013 z r u š u j e .

3. B. M. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 442,26 € (slovom štyristoštyridsaťdva eur a dvadsaťšesť centov), ktorú j e Krajský súd v Košiciach p o v i n n ý vyplatiť na účet Advokátskej kancelárie URBÁNI & Partners s. r. o., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 432/2013-14 z 12. septembra 2013 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť B. M. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 0 Tp 102/2012 a Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 6 Tpo 23/2013.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval

ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľ v podaní zo 14. novembra 2013 a tiež okresný súd a krajský súd vo vyjadreniach z 29. októbra 2013 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný za obzvlášť závažný zločin lúpeže spáchaný organizovanou skupinou podľa § 11 ods. 3 a § 188 ods. 1 a 2 písm. c) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona, a to na základe uznesenia o vznesení obvinenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície Spišská Nová Ves ČVS: ORP-319/OVK-SN-2012 z 21. novembra 2012. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2012 z 23. novembra 2012 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 6 Tpo 64/2012-67 z 30. novembra 2012 z dôvodov podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že väzba začala plynúť od 20. novembra 2012.

Sťažovateľ žiadosťou z 15. apríla 2013 požiadal o prepustenie z väzby. Žiadosť adresoval Okresnej prokuratúre Košice I (ďalej len „prokurátor“). Žiadosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 23. apríla 2013. Dňa 7. mája 2013 bolo sťažovateľovi doručené stanovisko prokurátora z 30. apríla 2013, podľa ktorého jeho žiadosti o prepustenie z väzby nevyhovelo, a preto ju postúpil okresnému súdu na rozhodnutie. O tejto žiadosti sťažovateľa ku dňu datovania sťažnosti (13. augusta 2013) nebolo vôbec rozhodnuté.

Dňa 15. mája 2013 podal prokurátor okresnému súdu návrh na predĺženie lehoty trvania väzby. Okresný súd spojil na spoločné konanie rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013 s rozhodovaním o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby. Uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2012 z 29. mája 2013 bolo rozhodnuté tak, že sa v prípade sťažovateľa predlžuje lehota väzby do 20. septembra 2013, pričom podľa § 80 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Trestného poriadku sa nenahrádzajú dôvody väzby u sťažovateľa prijatím písomného sľubu, ale ani dohľadom mediačného a probačného úradníka.

Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že termín výsluchu týkajúci sa jeho žiadosti o prepustenie z väzby bol síce stanovený na 29. máj 2013, kedy sa aj uskutočnil, avšak okresný súd o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby vôbec nerozhodol, iba na začiatku výsluchu sudca položil sťažovateľovi otázku, či trvá na podanej žiadosti, čo sťažovateľ výslovne potvrdil. Výrok okresného súdu o tom, ako rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, v uznesení absentuje a v nadväznosti na to absentuje aj poučenie obvineného (sťažovateľa) o opravnom prostriedku v súvislosti s touto žiadosťou. Sťažovateľ podotýka, že vzhľadom na spojenie konania o žiadosti o prepustenie z väzby s konaním o návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby bolo povinnosťou okresného súdu v poučení o opravnom prostriedku uviesť, že kým sťažnosť proti rozhodnutiu o predĺžení lehoty trvania väzby možno podať len ihneď po vyhlásení uznesenia, proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby možno podať sťažnosť v lehote 3 dní od oznámenia uznesenia.

Okresný súd nielen nerozhodol samostatným výrokom o žiadosti sťažovateľa, ale navyše nariadil termín jeho výsluchu k žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013 po viac ako jednom mesiaci od podania žiadosti sťažovateľa, a to až na 29. máj 2013, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby.

Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2012 z 29. mája 2013 podal sťažovateľ hneď po vyhlásení uznesenia sťažnosť, ktorú potom odôvodnil písomným podaním z 30. mája 2013, pričom uvedené skutočnosti v dôvodoch sťažnosti namietol.

Uznesením krajského súdu č. k. 6 Tpo 23/2013-467 zo 14. júna 2013 bola sťažnosť podaná sťažovateľom zamietnutá. Ani krajský súd nevykonal nápravu a nerozhodol o uplatnených procesných právach sťažovateľa. Napriek tomu, že krajský súd vo svojom uznesení uviedol dôvody sťažnosti podanej sťažovateľom týkajúce sa okrem iného aj rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby, nezaujal k týmto skutočnostiam žiadne stanovisko a absolútne sa k tomu nevyjadril. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 8. júla 2013.

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd nariadil termín rozhodnutia o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na 29. máj 2013, teda po viac ako jednom mesiaci od odovzdania žiadosti na poštovú prepravu, pričom o žiadosti dosiaľ nebolo vôbec rozhodnuté. Už stanovenie termínu výsluchu po jednom mesiaci nezodpovedá požiadavke neodkladného a urýchleného rozhodnutia o väzbe, čím okresný súd porušil čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Následne okresný súd a aj krajský súd porušili právo sťažovateľa na rozhodnutie o ním uplatnených procesných právach, pretože o jeho žiadosti o prepustenie vôbec nerozhodli. Rozhodlo sa totiž len o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby. Preto je sťažovateľ toho názoru, že došlo k porušeniu jeho práva na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby, ako aj jeho práva na rozhodnutie o ním uplatnených procesných právach. Sťažovateľ osobitne zdôrazňuje, že vzhľadom na spojené konanie o jeho žiadosti a o návrhu prokurátora nebolo rozhodnuté o jeho žiadosti, ale tiež mu nebolo dané správne poučenie o práve podať opravný prostriedok, a to vo vzťahu k rozhodnutiu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

V danom prípade išlo o dve samostatné konania o väzbe, o ktorých sa malo samostatne rozhodnúť, a nebolo možné ich vzájomne zamieňať s prihliadnutím na skutočnosť, že sa tieto konania spravujú samostatným režimom. Keďže krajský súd k týmto skutočnostiam nezaujal žiadne stanovisko, podľa názoru sťažovateľa ani ústavný súd nemôže skonštatovať (a nahradiť tak chýbajúce úvahy okresného súdu a krajského súdu), že rozhodnutím o predĺžení lehoty trvania väzby sa v podstate rozhodlo aj o jeho žiadosti o prepustenie z väzby a že takýto postup zodpovedá materiálnemu chápaniu ochrany práv sťažovateľa. Ani za takéhoto stavu, keď rozhodnutie o väzbe nadobudlo právoplatnosť 14. júla 2013, nemožno považovať konanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby za urýchlené.

Vzhľadom na to, že v odôvodnení uznesenia krajského súdu č. k. 6 Tpo 23/2013-467 zo 14. júla 2013 absentuje stanovisko jednak ku skutočnostiam týkajúcim sa lehoty stanovenia výsluchu sťažovateľa k jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ale tiež k tomu, že o žiadosti nebolo vôbec rozhodnuté, ide o nepreskúmateľné rozhodnutie, ktoré nedalo

odpoveď na podstatné námietky sťažovateľa uvedené v jeho riadnom opravnom prostriedku.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil:

1. porušenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 6 Tpo 23/2013 v súvislosti s jeho právom na obmedzenie osobnej slobody po dobu nevyhnutnú a primeranú,

2. porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 0 Tp 102/2012 a krajským súdom pod sp. zn. 6 Tpo 23/2013 v súvislosti s jeho právom na urýchlené preskúmanie zákonnosti väzby,

3. porušenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 5 ods. 3 a 4, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 0 Tp 102/2012 a krajským súdom pod sp. zn. 6 Tpo 23/2013 v súvislosti s nerozhodnutím o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013,

4. porušenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 6 Tpo 23/2013 v súvislosti s jeho právom na zákonné a preskúmateľné rozhodnutie o väzbe.

Sťažovateľ sa ďalej domáha zrušenia uznesenia krajského súdu č. k. 6 Tpo 23/2013-467 zo 14. júna 2013 s tým, aby sa krajskému súdu prikázalo neodkladne prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu.

Napokon sťažovateľ požaduje náhradu trov právneho zastúpenia advokátom v sume 331,13 €.

Z vyjadrenia predsedu okresného súdu sp. zn. 1 Spr V/471/2013 z 29. októbra 2013 doručeného ústavnému súdu 31. októbra 2013 vyplýva, že sťažovateľ podal 25. apríla 2013 prokurátorovi žiadosť o prepustenie z väzby, ktorá bola doručená okresnému súdu 3. mája 2013. Sudca pre prípravné konanie 7. mája 2013 určil termín výsluchu na 15. mája 2013, na ktorý predvolal sťažovateľa, jeho obhajcu a prokurátora. Vzhľadom na to, že sťažovateľovi a ďalším obvineným končila základná lehota trvania väzby, podal prokurátor

14. mája 2013 návrh na predĺženie lehoty trvania väzby. Tento návrh bol doručený okresnému súdu 16. mája 2013. V návrhu požadoval predĺženie väzby o päť mesiacov. Dňa 14. mája 2013 sudca pre prípravné konanie zrušil termín výsluchu sťažovateľa vzhľadom na potrebu rozhodovania o predĺžení lehoty trvania väzby a 16. mája 2013 určil termín výsluchu na 29. máj 2013. Z obsahu zápisnice o výsluchu sťažovateľa z 29. mája 2013 je zrejmé, že sa sudca pre prípravné konanie zaoberal aj žiadosťou sťažovateľa o prepustenie z väzby, pričom rozhodol, že tieto dôvody trvajú aj naďalej, a väzbu predĺžil do 20. septembra 2013. S poukazom na uvedené skutočnosti je predseda okresného súdu toho názoru, že sudca pre prípravné konanie postupoval v súlade so všetkými procesnoprávnymi predpismi, pričom úkony boli vykonávané plynule a bez prieťahov.

Z vyjadrenia predsedu krajského súdu sp. zn. 1 Spr V831/2013 z 29. októbra 2011 (správne má byť zrejme 29. októbra 2013, pozn.) doručeného ústavnému súdu 4. novembra 2013 vyplýva, že sťažovateľova žiadosť o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013 doručená prokurátorovi 25. apríla 2013 bola predložená okresnému súdu 3. mája 2013. Sudca pre prípravné konanie 9. mája 2013 telefonicky oznámil termín výsluchu sťažovateľa na 15. máj 2013 obhajcom sťažovateľa a požiadal o predvedenie sťažovateľa na tento výsluch. Dňa 14. mája 2013 potom, ako bol sudca pre prípravné konanie informovaný prokurátorom, že vo veci nebude ešte podaná obžaloba, ale návrh na predĺženie lehoty väzby, sudca pre prípravné konanie zrušil termín výsluchu sťažovateľa určený na 15. máj 2013. Uvedená informácia prokurátora bola dôležitá z dôvodu, že o väzbe rozhoduje vždy ten súd, ktorého príslušnosť je daná podľa štádia, v ktorom sa trestné stíhanie nachádza. Tento postup sa uplatní aj v prípade už skôr podanej žiadosti obvineného o prepustenie z väzby, pričom zároveň treba mať na zreteli skutočnosť, že sudca pre prípravné konanie rozhoduje len do skončenia prípravného konania. Potom, ako prokurátor podal 16. mája 2013 návrh na predĺženie lehoty väzby, sudca pre prípravné konanie ihneď v uvedený deň určil termín výsluchu na 29. máj 2013. Uznesením z tohto dňa bola väzba predĺžená do 20. septembra 2013. V dôvodoch uznesenia je jasne a zrozumiteľne uvedené, že v rozhodnutí o predĺžení väzby je zároveň obsiahnuté aj rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Krajský súd rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu 14. júna 2013, a to potom, ako mu bola vec predložená na rozhodnutie 4. júna 2013. Krajský súd preto konal v súlade

s požiadavkou neodkladnosti, prednostného a urýchleného rozhodovania o zákonnosti väzby sťažovateľa tak, ako mu táto povinnosť vyplýva okrem iného aj z ustanovenia § 2 ods. 6 Trestného poriadku. Okresný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa v priebehu 17 pracovných dní, čo vzhľadom na skutočnosť, že išlo o päť obvinených, treba považovať za primeranú dobu. Treba naproti tomu súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že krajský súd sa v uznesení sp. zn. 6 Tpo 23/2013 zo 14. júna 2013 náležite nevysporiadal s dôvodmi sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2012 z 29. mája 2013, a to v časti súvisiacej s rozhodovaním o žiadosti o prepustenie sťažovateľa z väzby z 15. apríla 2013. Preto predseda krajského súdu navrhuje vyhovieť sťažnosti sťažovateľa len v časti uvedenej v písm. c) uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 432/2013-14 z 12. septembra 2013 (namietané porušenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods.4 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 6 Tpo 23/2013 v súvislosti s právom na zákonné a preskúmateľné rozhodnutie, pozn.).

Z repliky právneho zástupcu sťažovateľa zo 14. novembra 2013 doručenej ústavnému súdu 18. novembra 2013 vyplýva, že sťažovateľ trvá na svojich námietkach, pričom tieto opätovne podrobne zdôvodňuje. Zdôrazňuje, že podanie návrhu na predĺženie lehoty väzby prokurátorom nebolo dôvodom na zrušenie termínu výsluchu sťažovateľa určeného na 15. máj 2013 a na nariadenie nového termínu výsluchu na 29. máj 2013, keďže termín výsluchu určený na 15. máj 2013 bol zrušený ešte predtým, ako bol návrh prokurátora 16. mája 2013 doručený. Treba to považovať za porušenie práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby. Pokiaľ krajský súd vo svojom stanovisku uvádza, že 14. mája 2013 bol sudca pre prípravné konanie prokurátorom informovaný, že vo veci nebude ešte podaná obžaloba, ale návrh na predĺženie lehoty trvania väzby, treba to považovať za porušenie zásady rovnosti strán trestného konania podľa § 2 ods. 14 Trestného poriadku, resp. čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“). Zároveň ide aj o porušenie zásady kontradiktórnosti konania v zmysle § 2 ods. 11 Trestného poriadku, keďže návrh na predĺženie lehoty trvania väzby bol okresnému súdu doručený až 16. mája 2013. Od 25. apríla 2013 do termínu výsluchu 29. mája 2013 uplynul 1 mesiac a 4 dni. Uznesenie sa však stalo právoplatným až 14. júna 2013 a sťažovateľovi bolo doručené až 8. júla 2013, preto celková doba konania na oboch

stupňoch bola 1 mesiac a 20 dní. Celkové obdobie sa nemá rátať na pracovné dni, a to aj z dôvodu, že väzba trvá nielen počas pracovných dní. Sťažovateľ popri požiadavkách, ktoré už uviedol, žiada navyše vysloviť, že v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 0 Tp 102/2012 a krajským súdom pod sp. zn. 6 Tpo 23/2013 došlo aj k porušeniu čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 37 ods. 3 listiny. Trovy právneho zastúpenia advokátom spresňuje na sumu 442,26 €, a to za tri úkony právnych služieb po 115,90 €, tri režijné paušály po 6,95 € a 20 % daň z pridanej hodnoty.

Na výzvu ústavného súdu právny zástupca sťažovateľa prípisom z 20. novembra 2013 doručeným ústavnému súdu 22. novembra 2013 oznámil, že trestná vec sťažovateľa je stále v štádiu prípravného konania. Uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2012 z 11. septembra 2013 sa rozhodlo o nepredĺžení väzby sťažovateľa, avšak uznesením krajského súdu č. k. 6 Tpo 37/2013-654 z 18. septembra 2013 bolo uznesenie okresného súdu zrušené a väzba bola predĺžená do 20. decembra 2013.

II.

Zo žiadosti obhajcu sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013 adresovanej prokurátorovi vyplýva, že podľa názoru sťažovateľa chýbajú akékoľvek dôkazy, ktoré by preukazovali spáchanie trestného činu, za ktorý je trestne stíhaný, pričom podrobne analyzuje existujúci stav dokazovania. Alternatívne, pre prípad, že by boli dôvody väzby dané, sťažovateľ navrhuje, aby sa rozhodlo o nahradení väzby písomným sľubom sťažovateľa podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku alebo dohľadom mediačného a probačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Zo zápisnice okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2012 o výsluchu sťažovateľa a ďalších obvinených z 29. mája 2013 vyplýva inter alia, že osobne prítomný sťažovateľ vyhlásil, že trvá na podanej žiadosti o prepustenie z väzby a žiada, aby okresný súd o nej rozhodol. V súvislosti s návrhom prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby odkázal na vyjadrenie, ktoré prednesie jeho obhajca. Obhajkyňa sťažovateľa JUDr. Pastorková taktiež zotrvala na podanej žiadosti o prepustenie sťažovateľa z väzby a pre prípad, že by okresný

súd zistil existenciu dôvodov väzby, predložila písomný sľub sťažovateľa na nahradenie dôvodov väzby. Navrhuje aj nahradenie väzby dohľadom mediačného a probačného úradníka. Po prerušení výsluchu na účely vyhotovenia rozhodnutia o 11.30 h bolo o 13.00 h vyhlásené uznesenie, ktorým bola väzba sťažovateľa predĺžená do 20. septembra 2013, pričom podľa § 80 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Trestného poriadku sa nenahradili dôvody väzby sťažovateľa prijatím písomného sľubu, ale ani dohľadom mediačného a probačného úradníka. Zápisnica o výsluchu obsahuje popri výroku aj úplné písomné odôvodnenie vyhláseného uznesenia, z ktorého vyplýva, že podľa názoru okresného súdu „*Vzhľadom k tomu, že sudca pre prípravné konanie nezistil výnimočné okolnosti, rozhodol o neprijatí sľubu a nemožnosti nahradenia väzby dohľadom mediačného a probačného úradníka u obvinených V., U., M. a vzhľadom k tomu, že rozhodol o predĺžení lehoty trvania väzby u obv. M., kde sa vysporiadal aj s dôvodmi väzby konštatoval, že dôvody väzby sú dané, v tomto rozhodnutí je obsiahnutá aj žiadosť o prepustenie z väzby.*“. Podľa poučenia proti uzneseniu môže prokurátor a obvinený podať sťažnosť hneď po vyhlásení uznesenia. Po vyhlásení uznesenia a po poučení o práve podať sťažnosť bola zápisnica o výsluchu spolu s vyhláseným uznesením doručená krátkou cestou prokurátorovi, obhajcom a obvineným. Na to sťažovateľ vyhlásil, že poučeniu porozumel s tým, že podáva sťažnosť.

Z dôvodov sťažností podaných obhajcom sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2012 z 29. mája 2013 spísaných 30. mája 2013, ktoré si ústavný súd zadovážil, vyplýva inter alia, že „*Osobitne napádam postup okresného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby zo dňa 15. 04. 2013, ktorá bola odoslaná na poštovú prepravu dňa 23. 04. 2013. Vyjadrenie prokurátora mi bolo doručené dňa 07. 05. 2013. Súd spojil na spoločné konania rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby s rozhodovaním o predĺžení lehoty trvania väzby, avšak súd o žiadosti dňa 29. 05. 2013 vôbec nerozhodol. Súd vytýčil termín výsluchu obvineného o žiadosti o prepustenie z väzby obv. M. po viac ako jednom mesiaci na prvom stupni (29. 05. 2013), čím bolo porušené právo obv. na rozhodnutie o zákonnosti väzby urýchlene, bez zbytočných prieťahov podľa čl. 5 ods. 1, 3, 4 Dohovoru, čl. 17 ods. 1 ústavy.*“.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 6 Tpo 23/2013-467 zo 14. júna 2013 vyplýva, že ním bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2012 z 29. mája 2013. Podľa názoru krajského súdu bolo potrebné stotožniť sa so závermi analýzy okresného súdu. Navyše je podstatné, že je potrebné vytvoriť dostatočný časový priestor na znalecké skúmanie zaistenej výpočtovej techniky a mobilných telefónov, ktoré nebolo dosiaľ vzhľadom na ich rozsiahlosť a počet ukončené.

Podľa zistenia ústavného súdu žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013 bola okresnému súdu predložená prokurátorom 3. mája 2013.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2012, s obsahom ktorého sa ústavný súd oboznámil, vyplývajú inter alia tieto skutočnosti:

Z predkladacej správy okresného súdu č. k. 0 Tp 102/12-431 zo 4. júna 2013 vyplýva, že spis spolu so sťažnosťou podanou sťažovateľom a ďalšími obvinenými proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2012 z 29. mája 2013 boli predložené krajskému súdu na rozhodnutie o podaných sťažnostiach 4. júna 2013.

Z písomného vyhotovenia uznesenia krajského súdu č. k. 6 Tpo 23/2013-467 zo 14. júna 2013 (z dátumovej pečiatky podateľne okresného súdu) vyplýva, že písomné vyhotovenie uznesenia spolu so spisom boli krajským súdom vrátené okresnému súdu 1. júla 2013.

Uznesenie krajského súdu č. k. 6 Tpo 23/2013-467 zo 14. júna 2013 bolo sťažovateľovi a jeho obhajcovi doručené okresným súdom 8. júla 2013.

Zo zápisnice okresného súdu o výsluchu obvinených č. k. 0 Tp 102/2012-588 z 11. septembra 2013 vyplýva, že uznesením z toho istého dňa lehota trvania väzby sťažovateľa nebola predĺžená.

Zo zápisnice o neverejnom zasadnutí krajského súdu č. k. 6 Tpo 37/2013-654 z 18. septembra 2013 vyplýva, že uznesenie okresného súdu č. k. 0 Tp 102/2012-588 z 11. septembra 2013 bolo zrušené a väzba sťažovateľa bola predĺžená do 20. decembra 2013.

Z návrhu prokurátora z 20. novembra 2013, ktorý ústavnému súdu poskytol právny zástupca sťažovateľa, vyplýva, že požiadal okresný súd o predĺženie väzby sťažovateľa o ďalšie dva mesiace.

Zo zápisnice okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2012 zo 4. decembra 2013, ktorú ústavnému súdu poskytol právny zástupca sťažovateľa, vyplýva, že uznesením z toho istého dňa bola lehota trvania väzby sťažovateľa predĺžená do 20. februára 2014.

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 52/2013 z 19. decembra 2013 bolo uznesenie okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2012 zo 4. decembra 2013 zrušené a sťažovateľ bol prepustený z väzby.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 prvej vety ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý, alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj jeho práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s právom na zákonné a preskúmateľné rozhodnutie v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 6 Tpo 23/2013

Sťažovateľ zdôrazňuje, že hoci vo svojej sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2012 z 29. mája 2013 výslovne namietal, že okresný súd nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013, keďže podľa jeho názoru rozhodol iba o návrhu prokurátora na predĺženie väzby, krajský súd sa s touto jeho námietkou vôbec nezaoberal a nevysporiadal, pretože sa obmedzil iba na to, že obsah námietky oboznámil v rámci zhrnutia argumentov uvádzaných v podanej sťažnosti.

Krajský súd je toho názoru, že sťažovateľ právom vytýka, že sa krajský súd náležite nevysporiadal s dôvodmi sťažnosti, a to v časti súvisiacej s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013. Preto navrhuje sťažnosti v tejto časti vyhovieť.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov

takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojevôli (I. ÚS 165/02, ale aj II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07).

Nevyžaduje sa, aby na každý argument účastníka, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ale ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, II. ÚS 67/2013).

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2012 z 29. mája 2013 inter alia namietal, že okresný súd nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013, keďže podľa jeho názoru rozhodol iba o návrhu prokurátora na predĺženie väzby, bolo povinnosťou krajského súdu sa touto námietkou zaoberať a vysporiadať, pretože mala zásadný význam. Krajský súd sa však touto námietkou vôbec nezaoberal, a to aj napriek tomu, že ju uviedol v rámci oboznámenia obsahu podanej sťažnosti.

Možno konštatovať, že nezaujatie žiadneho stanoviska k námietke, podľa ktorej sa nerozhodlo o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, ale len o návrhu prokurátora na predĺženie väzby, znamená zjavnú neodôvodnenosť uznesenia krajského súdu.

Na uvedenom zásadnom závere nič nemení skutočnosť, že krajský súd v konaní vedenom ústavným súdom doplnil chýbajúcu argumentáciu v tom zmysle, že rozhodnutie o návrhu prokurátora na predĺženie väzby obsahuje v sebe zároveň aj rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Takýmto spôsobom nie je možné nedostatok odôvodnenia uznesenia krajského súdu zhojiť, pretože k nemu došlo mimo procesnoprávne vymedzeného kontradiktórneho rámca opravného konania (II. ÚS 433/2012, II. ÚS 67/2013).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti preto došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj jeho práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru [bod 1a) výroku nálezu].

Keďže bolo úlohou krajského súdu vysporiadať sa s ďalšou námietkou sťažovateľa, podľa ktorej nebolo rozhodnuté o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013, vzhľadom na princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy neprichádza do úvahy, aby o tejto námietke sťažovateľa (týkajúcej sa porušenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru v súvislosti s nerozhodnutím o žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013) konal a rozhodoval ústavný súd.

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

V zmysle citovaného ustanovenia § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 6 Tpo 23/2013-467 zo 14. júna 2013 (bod 2 výroku nálezu).

O vrátení veci na ďalšie konanie nerozhodol.

V uvedenej súvislosti treba poukázať na ustanovenie § 76 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého súd alebo sudca pre prípravné konanie rozhodne o väzbe alebo o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní tak, aby v prípade podania sťažnosti proti rozhodnutiu mohol byť spis predložený nadriadenému súdu najneskôr päť pracovných dní pred uplynutím lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo pred uplynutím lehoty väzby v prípravnom konaní; nadriadený súd rozhodne do uplynutia lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo lehoty, ktorá sa má predĺžiť, inak predseda senátu nadriadeného súdu prepustí obvineného z väzby na slobodu písomným príkazom, ktorý musí byť primerane odôvodnený. Predĺžiť lehotu väzby možno len vtedy, ak návrh podľa odseku 2 bol podaný včas a ak nebolo možné pre obtiažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania. Predĺženie lehoty väzby môže trvať až sedem mesiacov, lehota väzby v prípravnom konaní však nesmie presiahnuť dĺžku podľa odseku 7. Pri späťvzati návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby sa postupuje primerane podľa § 72 ods. 3.

Keďže ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu, nové rozhodnutie o sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu už nemôže byť vydané do 20. júna 2013, kedy sa skončila základná lehota väzby sťažovateľa v rámci prípravného konania. Preto už neprichádza do úvahy, aby krajský súd znova konal a rozhodoval o návrhu prokurátora na predĺženie väzby sťažovateľa.

Vzhľadom na skutočnosť, že v priebehu konania vedeného ústavným súdom došlo uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 52/2013 z 19. decembra 2013 k prepusteniu sťažovateľa z väzby, neexistuje už potreba rozhodovať o návrhu sťažovateľa, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu prepustiť ho z väzby. Zároveň je táto skutočnosť ďalším dôvodom, ktorý vylučuje možnosť a potrebu vrátiť vec na ďalšie konanie krajskému súdu. Keďže sťažovateľ bol už z väzby prepustený, nie je už možné ďalej posudzovať dôvodnosť trvania jeho väzby, a to či už na základe žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, alebo na základe návrhu prokurátora na predĺženie väzby. O väzbe totiž možno rozhodovať iba pro futuro, nie teda za dobu minulú (I. ÚS 88/04, I. ÚS 100/04, I. ÚS 115/07, II. ÚS 108/08, II. ÚS 266/2013).

Napokon v súvislosti s námietkou sťažovateľa o porušení čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 37 ods. 3 listiny tým, že 14. mája 2013 mal byť sudca pre prípravné konanie prokurátorom informovaný, že vo veci nebude ešte podaná obžaloba, ale návrh na predĺženie lehoty trvania väzby, čo treba podľa sťažovateľa považovať za porušenie zásady rovnosti strán trestného konania, prichodí uviesť, že týmto namietaným porušením práv sa ústavný súd nemohol zaoberať. Rozsah jeho prieskumnej právomoci bol totiž vymedzený uznesením č. k. II. ÚS 432/2013-14 z 12. septembra 2013, ktorým bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. Námietku porušenia čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 37 ods. 3 listiny uplatnil sťažovateľ až v replike zo 14. novembra 2013, teda až potom, ako rámec konania bol s konečnou platnosťou definovaný.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj jeho práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013 v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 0 Tp 102/2012 a krajským súdom pod sp. zn. 6 Tpo 23/2013

Sťažovateľ je presvedčený, že konanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby v spojení s konaním o návrhu prokurátora na predĺženie väzby nezodpovedalo ústavným kritériám.

Okresný súd a krajský súd sú toho názoru, že konali a rozhodli v primeraných lehotách.

O väzbe musí súd rozhodnúť urýchlene („bref délai“, „speedily“). Lehota začína podaním návrhu alebo žiadosti a končí vydaním konečného rozhodnutia súdu, príp. doručením tohto rozhodnutia, ak sa rozhodlo v neprítomnosti obvineného. Neexistuje nijaká pevne ustanovená lehota, v ktorej by súd musel rozhodnúť. Či sa rozhodlo urýchlene, posudzuje sa podľa všetkých okolností prípadu. Spravidla však lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru (Bezicheri c. Taliansko, Sanchez – Reisse c. Švajčiarsko).

Z pohľadu ústavného súdu sa zo skutkového hľadiska javí ako podstatné, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013 adresovaná prokurátorovi a odovzdaná na poštovú prepravu 23. apríla 2013 bola prokurátorom doručená okresnému súdu 3. mája 2013. Tento časový moment treba považovať za relevantný z hľadiska posudzovania rýchlosti konania vedeného všeobecnými súdmi. Predchádzajúce obdobie, po ktoré rozhodoval o žiadosti prokurátor, nemožno považovať za relevantné, pretože sťažovateľ rýchlosť rozhodovania o väzbe zo strany prokurátora v podanej sťažnosti nenamietal. Okresný súd o žiadosti sťažovateľa konal a rozhodol 29. mája 2013 (pričom podľa vlastného názoru konal zároveň tak o návrhu prokurátora na predĺženie väzby, ako aj o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby). Spis okresného súdu bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o opravnom prostriedku sťažovateľa a ďalších obvinených 4. júna 2013.

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že konanie na okresnom súde trvalo od 3. mája 2013 do 4. júna 2013, teda 1 mesiac a 1 deň.

Konanie o riadnom opravnom prostriedku sťažovateľa vedené krajským súdom trvalo od 4. júna 2013 (keď bol spis okresného súdu spolu s opravnými prostriedkami sťažovateľa a ďalších obvinených predložený na rozhodnutie) a pokračovalo neverejným zasadnutím zo 14. júna 2013, na ktorom bolo rozhodnuté o opravnom prostriedku. Napokon k písomnému vyhotoveniu uznesenia krajského súdu a k vráteniu spisu okresnému súdu došlo 1. júla 2013.

Možno konštatovať, že opravné konanie na krajskom súde trvalo od 4. júna 2013 do 1. júla 2013, teda 27 dní.

Napokon po vrátení spisu okresnému súdu 1. júla 2013 došlo k doručovaniu uznesenia krajského súdu, pričom uznesenie bolo sťažovateľovi a jeho obhajcovi doručené 8. júla 2013, čo znamená, že táto fáza konania realizovaná okresným súdom trvala 8 dní.

Celková doba konania na oboch stupňoch bola 2 mesiace a 5 dní (od 3. mája 2013 do 8. júla 2013).

Podľa názoru ústavného súdu treba považovať tak celkovú dobu konania, ako aj konanie na jednotlivých stupňoch všeobecných súdov za neprimerane dlhé. V oboch prípadoch sa konalo približne po dobu jedného mesiaca, ktorú by bolo možné považovať za primeranú za celé dvojstupňové konanie, nie však za konanie iba na jednotlivom stupni. Výnimku tvorí časť konania vedeného okresným súdom od 1. júla 2013 do 8. júla 2013, teda konečná fáza doručovania uznesenia krajského súdu. Túto dobu treba považovať za primeranú.

Na uvedených záveroch nič nemení tvrdenie predsedu krajského súdu, podľa ktorého 14. mája 2013 potom, ako bol sudca pre prípravné konanie informovaný prokurátorom, že vo veci nebude ešte podaná obžaloba, ale návrh na predĺženie lehoty väzby, sudca pre prípravné konanie zrušil termín výsluchu sťažovateľa určený na 15. máj 2013, keďže o väzbe rozhoduje vždy ten súd, ktorého príslušnosť je daná podľa štádia, v ktorom sa trestné stíhanie nachádza, pričom po podaní návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby (16. mája 2013) sudca pre prípravné konanie toho istého dňa určil termín výsluchu na 29. máj 2013.

Z pohľadu ústavného súdu sa uvedené tvrdenie nejaví ako relevantné. Samozrejme, bolo vecou sudcu pre prípravné konanie, či bude o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a o návrhu prokurátora na predĺženie väzby rozhodovať samostatne alebo uno actu, avšak v oboch prípadoch bolo jeho povinnosťou konať a rozhodovať urýchlene. Spojenie konania o oboch návrhoch totiž nemohlo ísť na úkor práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o dôvodnosti ďalšieho trvania jeho väzby.

Vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj jeho práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s právom na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby z 15. apríla 2013, a to tak v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 6 Tpo 23/2013, ako aj v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 0 Tp 102/2012 [bod 1b) a c) výroku nálezu].

Sťažovateľ požadoval priznať náhradu trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 442,26 €. Podľa zistenia ústavného súdu by správne prináležala náhrada trov vo výške 496,69 € (za 3 úkony právnych služieb v roku 2013 po 130,16 €, 3 režijné paušály po 7,81 € a daň z pridanej hodnoty 82,78 €). Za danej situácie preto bola sťažovateľovi priznaná iba suma, ktorú požadoval (bod 3 výroku nálezu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2014